

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/45/2012
Identifikačné číslo spisu:	6011200689
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6011200689.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: BIC Trade, s.r.o., so sídlom Kúpeľná 1/2, Brusno, zast. Advokátskou kanceláriou ATTORNEYS GROUPS, s.r.o., so sídlom Kláry Jarunkovej 2, Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná ul. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 14. apríla 2011, č. I/221/2413-12272/2011/990325-r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. apríla 2012, č. k. 24S/59/2011-130, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. apríla 2012, č. k. 24S/59/2011-130, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd zrušil ako nezákonné a nepreskúmateľné rozhodnutie žalovaného č. I/221/2413-12272/2011/990325-r zo dňa 14. apríla 2011. Týmto rozhodnutím žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu v Trebišove č. 740/230/26181/10/Maže zo dňa 20. augusta 2010, ktorým bol žalobcovi krátený nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2009 o čiastku 4 176 580 € a priznaný nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2009 vo výške 8,33 €. Žalobcovi, keďže v konaní nebol úspešný, podľa § 250k ods. 1 nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, lebo rozhodnutie a postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom aj jeho právnym posúdením, tak ako ho vykonali daňové

orgány.

Žalobca podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie daňového úradu a vec vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne žiadal, aby odvolací súd zaviazal žalovaného k náhrade trov konania. Uviedol, že rozsudok prvostupňového súdu považuje za nezákonný a nepreskúmateľný nakoľko má za to, že :

- a) Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 205 ods. 2 písm. k/ O.s.p.,
- b) Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.,
- c) Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené podľa § 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p.

Žalobca opätovne poukázal na skutočnosti, ktoré uviedol v žalobe zo dňa 1. júla 2011 aj vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 26. marca 2012. Žalobca prvostupňovému súdu v konaní preukázal, že v daňovom konaní predložil všetky relevantné dôkazy a listiny, ktorými je jednoznačne preukázaný nárok žalobcu na odpočet DPH z riadne a v súlade so zákonom vykonaných zdaniteľných obchodov, preto prvostupňový súd rozhodol nezákonne, keď nezrušil rozhodnutie správneho orgánu vydané v konaní, v ktorom na takto predložené dôkazy správny orgán neprihliadal. Ďalej uviedol, že ak mal súd prvého stupňa pochybnosti pri rozhodovaní, bol súd povinný vyzvať žalobcu na predloženie dôkazov, resp. mal v súlade so zákonom zvážiť zhodnotenie už predložených dôkazov, na ktoré sa aj žalobca v žalobe odvolával. Prvostupňový súd však týmto spôsobom nepostupoval, čo malo za následok vydanie nezákonného a nepreskúmateľného rozhodnutia.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil, uviedol, že v plnom rozsahu sa pridrižiava písomného vyjadrenia k podanej žalobe zo dňa 20. septembra 2011, ktoré predložil Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. septembra 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd, ako súd odvolací preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v predmetnej veci bol dostatočne zistený skutkový stav veci a vec bola posúdená vecne správne. Odvolací súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Rozsudok krajského súdu sa podrobne zaoberá skutkovými zisteniami daňových orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadrením žalovaného na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojil ako vlastné.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že správny súd na rozdiel od súdu konajúceho v občianskoprávných veciach nie je súdom skutkovým, ale posudzuje zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia a postupu správnych orgánov. V prípade, že dospeje k záveru, že treba vykonať dokazovanie, potom v zásade verifikuje dôkazy vykonané v správnom konaní. V predmetnej veci krajský súd nariadil pojednávanie, na ktorom sa vyjadrili účastníci konania a mal k dispozícii celý spisový materiál daňových orgánov. Preto odvolací súd nepovažuje za dôvodné námietky žalobcu, že krajský súd mal vykonať vo veci dokazovanie. Tak ako bolo už vyššie uvedené, úlohou správneho súdu nie je vykonávať nové dokazovanie, ale posudzovať zákonnosť rozhodnutí a postupov správnych orgánov. Vychádza pritom zo skutkového stavu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 1a písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) správou daní evidencia a registrácia daňových subjektov a ich vyhľadávanie, overovanie podkladov potrebných na správne a úplné zistenie dane, daňové konanie, daňová kontrola, evidovanie daní a preddavkov vrátane vysporiadania daňových preplatkov a daňových nedoplatkov, daňové exekučné konanie a ďalšie činnosti správcu dane a iných orgánov podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 Zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 Zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 Zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 Zákona o správe daní daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 Zákona o správe daní daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo

a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia

- zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly,
- b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami,
 - c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
 - d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu,
 - e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní,
 - f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim,
 - g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 Zákona o správe daní kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti:

- a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu,
- b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly,
- c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou,
- d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia,
- e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom,
- g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 15 ods. 16 Zákona o správe daní ustanovenia prvej časti a § 32, 34 a 41 sa primerane použijú aj na daňovú kontrolu.

Podľa § 15 ods. 17 Zákona o správe daní správca dane ukončí daňovú kontrolu do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia. Orgán najbližšie nadriadený správcovi dane môže lehotu uvedenú v prvej vete v zložitých prípadoch pred jej uplynutím primerane predĺžiť, najviac však o šesť mesiacov, a ak ide o daňovú kontrolu zahraničných závislých osôb, ktoré vyčísľujú rozdiel základu dane podľa osobitného zákona, najviac o 12 mesiacov. Ak vykonáva daňovú kontrolu orgán podľa odseku 15, príslušným orgánom na predĺženie lehoty je ministerstvo.

Podľa § 15 ods. 18 Zákona o správe daní, ak správca dane alebo orgán podľa odseku 15 nemôže daňovú kontrolu ukončiť do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia, a ak bola lehota predĺžená podľa odseku 17, je povinný o tom s uvedením dôvodov písomne upovedomiť kontrolovaný daňový subjekt.

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 Zákona o správe daní vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosť rozhodujúca pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 Zákona o správe daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosť rozhodujúca pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 Zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v

priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 30 ods. 3 v spojení s § 30 ods. 6 a 7 Zákona o správe daní rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tak ustanovuje tento zákon. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

Podľa § 48 ods. 2 Zákona o správe daní odvolací orgán preskúma odvolaním napadnuté rozhodnutie vždy v rozsahu požadovanom v odvolaní. Ak vyjdú pri preskúmaní najavo skutkové, či právne okolnosti odvolávajúcim sa neuplatnené, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, možno na ne pri rozhodovaní prihliadnuť.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 222/2004 Z. z. (stav k 30. júnu 2009) o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „DPH“), predmetom dane je

- a) dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby,
- b) poskytnutie služby (ďalej len „dodanie služby“) za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o DPH, dodaním tovaru je

- a) prevoz práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastníka, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnuťelné a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na eurá referenčným výmenným kurzom určeným a vyhláseným Európskou centrálnou bankou alebo Národnou bankou Slovenska v deň predchádzajúci dňu predaja bankoviek a mincí,
- b) dodanie stavby alebo jej časti na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy,
- c) odovzdanie tovaru na základe nájomnej zmluvy, podľa ktorej sa vlastníctvo k predmetu nájomnej zmluvy nadobudne najneskôr pri zaplatení poslednej splátky.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o DPH dodaním služby je každé plnenie, ktoré nie je dodaním tovaru podľa § 8, vrátane

- a) prevodu práva k nehmotnému majetku vrátane poskytnutia práva k priemyselnému vlastníctvu alebo inému duševnému vlastníctvu,
- b) poskytnutia práva užívať hmotný majetok,
- c) prijatia záväzku zdržať sa konania alebo strpieť konanie alebo stav,
- d) služby dodanej na základe poverenia alebo rozhodnutia vydaného štátnym orgánom alebo na základe zákon.

Podľa § 10 ods. 2 písm. b/ zákona o DPH za dodanie služby sa nepovažuje postúpenie pohľadávky.

Podľa § 49 ods. 1, 2 písm. a/ zákona o DPH, (1) právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť, (2) platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Odvolací súd sa nestotožňuje s námietkami žalobcu, ktoré uplatnil v podanom odvolaní, namietajúci nezákonnosť rozsudku krajského súdu, rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia správcu dane.

Zo spisu súd zistil, že správca dane - Daňový úrad Trebišov vykonal u daňového subjektu RM Trade, s.r.o. v súčasnosti BIC Trade, s.r.o. - žalobca daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2009. Na základe výsledkov daňovej kontroly správca dane vydal dodatočný platobný výmer dňa 20. augusta 2010, č. 740/230/2681/10/Maže, ktorým bol znížený nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie máj 2009 o sumu 4 176 580,00 € a bol priznaný nadmerný odpočet v sume 8,33 €. Proti dodatočnému platobnému výmeru žalobca podal odvolanie. Právny predchodca žalovaného - Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky v Banskej Bystrici rozhodnutím zo dňa 14. apríla 2011, č. I/221/2413-12272/2011/990325-r dodatočný platobný výmer potvrdil.

Odvolací súd zhodne, so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný v odôvodnení rozhodnutia podrobne uviedol všetky skutkové zistenia, z ktorých vychádzal a aj podrobne odôvodnil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov. V daňovom konaní nesie dôkazne bremeno daňovník. Úlohou daňových orgánov v zmysle zákona o DPH nie je dokazovať skutočnosti, ktoré uviedol žalobca v daňovom priznaní, zodpovednosť za preukázanie, že tieto skutočnosti nastali, bola na strane žalobcu.

Žalobca uplatnil nadmerný odpočet DPH na základe faktúry a kúpnej zmluvy, ktorou mal kúpiť od MORAVIA WINE, s.r.o. technické zhodnotenie Liečebného domu Poľana (ďalej len „LD Poľana“) a faktúry a kúpnej zmluvy, ktorou mal kúpiť od Kúpeľov Brusno, a.s. zariadenie LD Poľana. Predávajúci MORAVIA WINE, s.r.o. však nevykonala predmetné zhodnotenie a stavebné práce na nehnuteľnosti, ktorej vlastníkom sú Kúpele Brusno, a.s. boli vykonané dva roky pred uzatvorením kúpnej zmluvy. Rekonštrukciu LD Poľana vykonala spoločnosť Hepar, s.r.o. ako nájomca. Táto rekonštrukcia bola vykonaná so súhlasom prenajímateľa. V nájomnej zmluve zo dňa 16. mája 2005 v bode II4 sa dohodli, že nájomca vykoná všetky stavebné úpravy, vybavenie nábytkom a zariadeniami na vlastné náklady. Bolo dohodnuté, že finančné vysporiadanie vynaložených nákladov sa uskutoční v lehote do 60 dní od skončenia nájmu vo výške skutočne vynaložených nákladov podľa dodávateľských faktúr. Táto zmluva bola uzatvorená na dobu 360 dní. Z ďalšej nájomnej zmluvy zo dňa 11. mája 2006 vyplýva, že rekonštrukciu a vybavenie nábytkom nájomca vykonal v prenajatých priestoroch so súhlasom prenajímateľa a to isté je uvedené v ďalšej zmluve zo dňa 7. mája 2007. V poslednej nájomnej zmluve bol nájomný vzťah dohodnutý do 27. mája 2009. V týchto nájomných zmluvách sa nájomca zaviazal späťne prenajímať zrekonštruované, zariadené priestory prenajímateľovi, t.j. vlastníkovi LD Poľana za účelom poskytovania liečebných a rehabilitačných výkonov pre poistencov zdravotných poisťovní a pre ďalších záujemcov o liečebné a rehabilitačné pobyty. Pokiaľ následne spoločnosť Hepar, s.r.o. previedla na spoločnosť MORAVIA WINE, s.r.o. a tá na žalobcu technické zhodnotenie budovy LD Poľana patriacej Kúpeľom Brusno, a.s. nešlo podľa žalovaného o zdaniteľné plnenie, ktoré by bolo možné reálne preukázať. Aj odvolací súd sa na základe zistených skutočností stotožnil so záverom žalovaného, že nešlo o reálne uskutočnené obchody. Nájomca po skončení nájmu zariadenie nehnuteľnosti LD Poľana (hnuteľné veci, ale aj predmety zabudované do nehnuteľnosti, napr. zárubne stavebné práce) nepreviedol na vlastníka nehnuteľnosti, ale na spoločnosť MORAVIA WINE, s.r.o. a táto na ďalší deň na vlastníka nehnuteľnosti, t.j. na Kúpele Brusno, a.s. a tento na ďalší deň na žalobcu. Následne žalobca späťne toto zariadenie prenajímal vlastníkovi nehnuteľnosti.

Zo spisu nesporne vyplýva, že spoločnosti v reťazci sú personálne prepojené, sú platiteľmi DPH, obchody, t.j. nákup a následný predaj boli realizované obdeň. Žalobca od svojho vzniku až do realizácie predmetných obchodov nevykonával žiadnu inú činnosť. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia zdôvodnil, že podmienky na uplatnenie nadmerného odpočtu boli vytvorené umelo.

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa sa stotožnil so záverom žalovaného, že nárok na uplatnenie nadmerného odpočtu možno založiť len na fakticky uskutočnenom zdaniteľnom plnení, t.j. na reálne vykonanom obchode.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Mahagében (C-80/11 a C-142/11). Súdny dvor Európskej únie v rozsudku pripomenul boj proti podvodu, daňovým únikom a prípadným zneužitiam, ktorý je uznaný a podporovaný Smernicou Rady

2006/112/ES. Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne. Členské štáty sú povinné overovať daňové priznania zdaniteľných osôb, ich účtovné závierky a ostatné relevantné dokumenty (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie zo 17. júla 2008 vo veci Komisia vs. Taliansko, C-2/06, zb. s. I.-5457 - bod 37, z 29. júla 2010 Profoktor Kulesza, Frankowski, Józwiak, Orłowski, C-188/09, zb. s. I.-7639 - bod 21, z 21. júna 2012 Mahagében C-C-80/11, C-142, body 63, 64).

Odvolací súd po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia správcu dane dospel k záveru, že námietky žalobcu uplatnené v odvolaní voči rozsudku krajského súdu nie sú dôvodné.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že postup a rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, bol v súlade so zákonom o DPH, zákonom o správe daní a O.s.p. Preto rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/59/2011-130 zo dňa 30. apríla 2012 ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho súdneho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že ich neúspešnému žalobcovi nepriznal a žalovanému neprislúcha ich náhrada zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.